

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Mig rinder i Hu et lystigt Ord

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Mig rinder i Hu et lystigt Ord", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirke. - 1944, 1944-1964*, s. 109. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig11val-shoot-workid70333.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirke. - 1944

No. 36 . *)

Mig rinder i Hu et lystigt Ord,
Det kvæde jeg vil for Kongens Bord,
Thi spørges det skal i Kongens Gaard,
At *Christi* Kirke fik *Gylden-Aar* ,
Ja, tone det skal over Skoven i Sky:
Det ældgamle Folk er som født paa ny,
Hvad kan vor Glæde ligne!
Vor Sorg er slukt, vor Bøn opfyldt,
Vort Kors er let, vor Kalk forgyldt,
Saa vilde os Gud velsigne!

Nu sige vi til vor Herre kiær:
Du deilige Helt! bind om dit Sværd!

*
- 110

Paa Læberne dine yndig boer
Al Naadens Fylde, med Sandheds Ord,
Saa deilig og diærv ingen Menneske-Søn
Er fundet, din Lige, af Adams Kiøn,
Du »Kvindens Sæd« alene!
Dit Ord er Liv, din Daad er Dyd,
Din Lyst er Fred, din Lov er Fryd,
Og Tanker Du har fuldrene!

Du ruster Dig kun og gaaer i Slag
For Sandheds og Mildheds gode Sag,
Thi høres med Fryd i Fruer-Bur
Dit Skjolde-Brag og din Kæmpe-Lur
Ja, alle smaa Piger, ved Belt og ved Sund,
Skal synge med Fuglen i grønne Lund,
Din favre Kæmpe-Vise;
Med Seir i Haand og Seir i Fod,
Og Seir i hvert et Ledemod,
Du skinner, fuldværd at prise.

Til Sværd Du bruger et vinget Ord,
Dit Spyd er en Pen, som deraf groer,
Din Hjelm er din Høihed aabenbar,
Dit blanke Skjold er din Reenhed klar,
Og Pilene dine er Sandhedens Lyn,
Da times i Mørke fuldstolt et Syn,
Naar Folk de gennemfare!
Dit Spir er Almagt underfuld,
Din Krone Kiærlighedens Guld,
Evindeligt skal de vare!

Du hader kun Løgn og elsker Godt,
Thi salved, o Gud! din Gud Dig flot
Af Glædskeabens Olje-Krus forvist,
Med Æren kaldes Du deraf *Christ* ,
Og hvor Du færdes, i Kveld eller Gry,
111 Dig altid omdufter en Virak-Sky,
Det kan ei mindre være;
Dit Huus er ei af Kalk og Steen,
Men af det skære Elfenbeen,
Det skinner din Smag til Ære!

Stor Glæde og Fryd er i din Hald,
Prindsesser Man seer i Snese-Tal,

Og Dronningen selv i Purpur reen
Med Straale-Krandse af Ædelsteen,
Til Hende det lyder, som Toner fra Sky:
Dit Bryllup, det holdes i Dag paany,
Med Giæster englerene;
Betænk din Pagt og Dronning-Kaar!
Forglem dit Folk og Faders Gaard,
Og flam for din Drot alene!

Da kommer fra Zor et Jomfru-Kuld,
Med Gaver i Skiød, med Sølv og Guld,
For Kongen paa Knæ ydmygelig,
Saa bønlig skue de op til dig!
I Spidsen af dem majestætisk fremgaaer
Prindsessen fra *Hesbon*, vel svøbt i Maar
Med yndig Gylden-Bræmme;
Som Liljen hvid, som Rosen rød,
De synge for dig med Stemme sød,
De finde hos dig sig hjemme!

I Fædrenes Sted, som du har mist,
Dig skiænkes et Sønne-Kuld forvist,
Som arte sig godt i Høiheds-Stand,
Og Drotter vorde fuldvidt om Land!
Dit Dronninge-Navn gaaer fra Slægt til Slægt,
Med det farer Solen i Konge-Ægt,
Og Himlens Hær det prise,
112 Og Adams Kiøn, mens Verden staaer,
Udraaber høit dit Gylden-Aar
Og synger din Bryllups-Vise!